

מספיק הייתי ערה

חצר

אֶמְרֵתִי לְרוּפָא: תִּרְדִּים אוֹתִי,
מִסְפִּיק הָיִיתִי עֲרָה.
הָעֵינַיִם נִעְצְמוּ.
הַחֶצֶר הִתְמַלְאָה
בְּכָל מְקוֹם שָׁבוּ נִתֵּן לְרֵאוֹת.

אֶמְרֵתִי לְרוּפָא: תַּעֲדִיר אוֹתִי.
הֵם עוֹד הָיוּ שָׁם
בְּכָל מְקוֹם שָׁבוּ נִתֵּן לְרֵאוֹת.

דָּבַר לֹא יַעֲזֹר, אֶמְרֵתִי לְרוּפָא,
אֲנִי מוֹכֵנָה לְהִיּוֹת
בְּכָל מְקוֹם שָׁבוּ נִתֵּן לְרֵאוֹת.
אֲבָל לֹא רָאִיתִי אוֹתוֹ עוֹד.

דנוור

א.
דְּנוֹר נִגַּשׁ אֵלַי עָרֵב אֶחָד,
וְלֹא הָיָה לוֹ גּוֹף
וְהוּא לֹא הָיָה גָּבֵר
וְכֵן הִפְכֵתִי שְׁבוּיָה
הִפְכֵתִי שְׁבוּיָה שֶׁל דְּנוֹר.

ב.
אֲנִי וּדְנוֹר מְסִתּוּבְבִים יַחַד.
אֲנַחְנוּ נִרְאִים כְּמוֹ פּוֹשְׁעִים.
אֲנִי מְסִתְּפֵלֶת בְּמַרְאֵה וְרוּאָה:
חֲצֵי דְנוֹר, חֲצֵי פָּנִים.

ג.
הוּא עוֹשֶׂה אוֹתִי חוֹלָה.
אֲנִי שׁוֹקֵלֶת לְמַסַּד אֶת הַקֶּשֶׁר.

ד.
דְּנוֹר הִלֵּךְ לִישָׁן.
שׁוֹב הַמְּרֵתִי
עַל הַסּוֹס הֵלֵא נְכוֹן.

גַּם כִּשְׁהוּא יִשָּׁן
הוּא מְפָרִיעַ.

ה.

לְדוֹת מִתְרַחֲשׁוֹת כָּל הַזְּמַן
אָבֵל לֹא יִדְעֵתִי מָה אֲנִי
וְדָנוּר נֵלֵד.

ו.

דָּנוּר אָמַר: הֵייתְּ צְרִיכָה לְהִשָּׂאֵר לְבֵד.
אָבֵל הֵייתִי כְמוֹ כָּלֵב עִם עֵצָם
וְלֹא הֵייתָה לִי אֶפְשָׁרוֹת לְשַׁחֲרַר.

יְדַעֲתִי שְׂבִיחַד רַק

נִעְשָׂן סִיגְרִיּוֹת וְנִשְׁתַּעַל

אָבֵל הַסְּכַמְתִּי.

הַסְּכַמְתִּי אֶפְלוֹ שְׁזָה הָיָה בַּתְּנָאִים שֶׁל דָּנוּר.

ז.

עֵשָׂן סְמִיךְ אֶפֶף אוֹתִי.

דָּנוּר אָמַר: תִּצְאִי מִשָּׂם.

בְּטִלְתִּי אוֹתוֹ.

לְצֵאת יִהְיֶה הַכִּי קָל.

עוֹר שֶׁל פִּיל כָּבֵד לֹא הִסְפִּיק.

נִדְרַשְׁתִּי לְגִדֵּל צִפְרָנִים שֶׁל חֶתוּל

וּבְכָלֵל הֵייתִי חַיָּה נִטְרָפֶת.

כָּלֶם הִתְלַבְּשׁוּ יָפָה.

מִשְׁקָפִי שְׁמֵשׁ חֲדָשִׁים הָיוּ בְּאַפְנָה.

דָּנוּר אָמַר: תַּמִּיד תִּהְיִי צַעַד אֶחָד אַחֲרַי כָּלֶם.

ח.

הָיוּ שְׂבָרְחוּ מִהִבְנִין שְׂבָעַר.
אֲנִי לֹא בִרְחַתִּי.

הַצֵּעָקָה הִדְהָדָה בְּחוּץ וּבִפְנִים.

עֲכָשׂוּ זֶה:

חֲצִי דָּנוּר

חֲצִי פְּנִים.

ט.

נִשְׂאֵלְתִי אִם דָּנוּר מְטָרִיד אוֹתִי.

עֲנִיתִי שֶׁהוּא מְטָרִיד אוֹתִי מְאֹד

אָבֵל הוּא דָּנוּר שְׁלִי.

דָּנוּר הוּא מַחְלָה מִדְּבָקָת,

וְחֵלֶק שְׁלָם שֶׁל הַמוֹחַ

הַפֶּה לְדָנוּר

וְאֲנִי מִסְתִּירָה

וְחוֹשֶׁפֶת אוֹתוֹ לְסֵרוּגִין.

י.

אֲנִי נִשְׂבַּעַת לֹא לַעֲזוֹב

וְהוּא מוֹדֵד צְעָדִים.

גַּם הוּא יוֹדַע

שֶׁעֲכָשׂוּ אֲנַחְנוּ:

חֲצִי דָּנוּר

חֲצִי פְּנִים.

מיכאל שהופיע בפני כמו שליח בקופי-שופ בהולנד.
מיכאל עם בגדיו השחורים, ידיו הארוכות ומלמוליו הרכים.
מיכאל שקראו לו מיק והוא ראה תשדורות מאלהים במספי המידע של הרקבת.
מיכאל שלקח אתי טרמפ במשאית תפוחי-אדמה מחבל הבשור לתל-אביב.
מיכאל שלא הבין את פורים וחשב שהעולם לא ברור כמו בכל יום אחר.

מיכאל שהבטחתי לו הבטחות רבות ולא קימתי אף אחת.
מיכאל ששברתי לו את המחשב.
מיכאל שהורי לא הבינו.

מיכאל שחשב שאצת ספירולינה תרפא אותו מסכיזופרניה.
מיכאל שעשה את הדרך מבית המשגעים ההולנדי, כדי להכניס אתי לבית משגעים ישראלי.
מיכאל וידיו הארוכות שנכנסו לי דרך הטבור אל תוך הבטן והן תמיד שם.